

Skyldsspørgsmålet bortcensureret i gamle medier

[The submarine that Peter Madsen built](#) vs. [The house that jack built](#)

[Harvey](#) hedder det sidste eklatante bevis på menneskets indflydelse på de klimatiske livsbetingelser. Donald Trump ankom til Houston med sine 6,5 millioner indbyggere, efter at der var faldet en meter regn i regionen på få dage, og udsigt til yderligere historiske mængder de følgende dage.

Den amerikanske præsident nægter at anerkende fænomenet menneskeskabt global opvarmning, fordi der her er tale om et problem, der i omfang og betydning er så stort, at det underminerer kernen i den sejrende livsforms fremskridtstro.

Donald Trump er mere ærlig, end de medier er, som anklager ham for at være ignorant. Hans forgænger på posten i det hvide hus, Obama, lod som om, at han var på forkant med den udfordring, der går på vore succeskriteriers forenelighed med hensynet til vore mere naturligt oprindeligt givne livsbetingelser. Det var han ikke. Hans tilgang til problematikken, menneskeskabt global opvarmning, var udtryk for en slags løgnagtighed på højere intellektuelt plan, end det som Donald Trump befinder sig på. Han påstod sammen med den magtelite, som han var forlængelsen af, at han havde forstået problematikken og at hans handlinger var på højde med den. Det er en langt mere sufistikeret løgn, end Donald Trumps meget simple benægtelse af faktum. Paris-aftalen, som Obama tilsluttede sig, er meget langt fra at være på højde med problemet. Den gør ingen stor forskel. Den bruges snarere som legitimering af en fatal udvikling, hvor overforbrug og syg økonomisk vækst figurerer som løsningen på de problemer, som skyldes overforbrug og syg økonomisk vækst. Det er overforbruget og den økonomiske vækst, som er problemet. Men det vil hverken de gamle medier eller Obama indrømme.

De gamle medier har travlt med at kritisere de nye medier og Donald Trump for udbredelse af fake news. Men de er selv fake news.

Der er fortsat masser af selvcensur i de gamle mediers dækning af den historiske katastrofe i Houston Texas, Donald Trumps højborg, amerikansk olieindustri lige så historiske centrum. Men naturens ødelæggelse af dette område med alle dets olierafinaderier og boreplatforme er resultat af netop den aktivitet, som har udfoldet sig her. Det er afbrændingen af fossile brændsler, der har skabt den globale opvarmning. Og det er den globale opvarmning, der er hovedingrediensen i Harvey, den største naturkatastrofe i USAs historie.

Men det skriver de gamle medier ikke. Det er for afslørende, for underminerende i forhold til den fremskridtstro, som man lever af at servere for brugeren. De kommercielle medier lever af at sælge budskaberne, og de upopulære budskaber, som anfægter troen på vækst og evne til at forbruge sig ud af enhver mangel, kan ikke sælges, derfor kommer sandheden om det selvnegerende i bestræbelsen på at opnå vækst og forbrug ikke til udtryk i de gamle medier. Det er mekanikken i de gamle mediers fake news produktion, tabu, forklaring bag selvcensuren i de gamle medier.

Medierne skaber med andre ord det klima, medium, som Harvey udfolder sig i. Det er mord, selvmord, uhygge, løgn, ugentlig kommunikation, selvbedrag osv.

Den slags kan ikke skildres politisk korrekt. Kunsten at skildre den politiske korrekthed er ikke forenelig med den politiske korrekthed.

Folket figurerer hyklerisk skiftevis som henholdsvis højeste myndighed og som umyndig. I spørgsmålet om, hvorvidt den globale opvarmning er et faktum eller ej, har de gamle medier en lang tradition for at lade det være op til mediebrugeren og det demokratisk sindede og markedsorienterede individ at afgøre. På den måde er det de gamle medier og folkeDOMstolen, der har tilladt den praksis, som Donald Trump fortsætter, når han nægter at bøje sig for videnskaben på området. Videnskaben er udemokratisk, og den skal ikke fortælle Donald Trump, at der findes menneskeskabt global opvarmning. Han fortsætter blot den tradition, som de gamle medier har skabt.

Der bliver brug for undervandsbåde i fremtiden. Peter Madsen har lavet sådan en. I mange år har han været et kært og elsket fænomen på ing.dk, hvor han har skrevet om sine raketter og sin undervandsbåd. Han og ing.dk er et studie værd, netop fordi de egenskaber, som man søger og skilter med på stedet, tit er lige så forfinede og synlige som menneskets mørke sider er fraværende i feltet for opmærksomhed. For ikke at komme ind på det faktum, at

Peter Madsen har slået en ung smuk svensk kvinde ihjel, som befandt sig sammen med ham i hans opfindelse på bunden af havet, har man valgt at bortcensurere alt, hvad der handler om hans onde gerning. Her må folkekommissionen holde kæft, for ellers bliver folkets fantasi pludselig for vedrørende, skræmmende og uhyggelig.

Det samme gælder spørgsmålet om skyld i forhold til den globale opvarmning.

Angsten, for at der gemmer sig et monster bag de mest fortrolige og tillidsvækkende repræsentanter for det teknologiske fremskridt, fremskridtet i det hele taget, skræmmer de professionelle fra at skrive den historie, som enhver af os har været igennem i vore natlige drømme om at være alene med Peter Madsen i hans helt egen verden på bunden af havet i hans egen submarine.

"We all live in a yellow subconsciousness" (frit efter Ringo Star, Yellow submarine), med erfaringen om manden der i vore dagtimer kunne flyve til månen i sin egen opfindelse og nå jordens indre, men som i virkeligheden var sin egen største troldmand, den rene rationalitets ultimative modsætning, geni men følelsesmæssig katastrofe, kyniker, psykopat.

Det medie, der har bragt flest input fra og om fænomenet, Peter Madsen, er ing.dk

På ing.dk er ubehaget ved fænomenet, Peter Madsen, udtalt, som ingen andre steder.

Peter Madsen har her udfyldt rollen som det perfekte billede på det tekniske geni, ingeniør pr definition, der med egne opfindelser bringer os ud i det ydre rum såvel som ned i havets dyb.

Den fortrolighed, som han er blevet mødt med, er nu slået om i sin egen modsætning, i noget der står i omvendt proportionalt forhold til hyggens, agtværdighedens og genialitetens domæne.

Lars Von Trier er ved at lave en film, som hedder "The house that Jack built".

Den kommer til at bore sig ind i en seriemorders inderste, den ultimative evne og genialitet omkring det at gennemføre en serie af mord.

Peter Madsen har allerede bragt os alle sammen igennem filmen, det natlige forløb, der handler om at være spinkel attraktiv kvinde, alene

overladt til et kynisk teknisk geni, der tilfældigvis også er en følelsesmæssig katastrofe, et mislykket menneske, der alt for længe har holdt sig kunstigt i live via en tynd film, overfladisk refleksion af et "socialt jeg", billedet på den teknisk analytisk neutralt faktuelle og saglige kunnen, med selvkontrol, magt, der her, i sin egen opfindelse af en ubåd ned i sin egen underbevidsthed viser sig som alt andet, som behersket af et pludseligt begær, der fører mordet med sig, for at dække over en mindre forbrydelse, voldtægten af en smuk ung og klog svensk pige på 30 år.

Når man påtænker, hvor lige til fortællingen om "The sub. that Peter Madsen built" er - med egen opfindelse direkte ned i vor underbevidsthed, med teknisk snilde og uhæmmet tilgang til de værste sider af morderens automatik og kynisme - så ser man, hvor udpræget selvcensuren er i medierne. De er blodfattige, professionelle, dvs. betalte (kommercielle) skribenter!

Den stærke fortælling bliver ikke bragt, fordi den er for afslørende, for voldsom, for påtrængende. Den må brugeren selv konstruere, for egen regning.

I stedet taler man formelt korrekt om det berettigede i ikke at nævne navne i uafklarede sager.

Fra nu af vil man lade patologien og den kliniske jura tage patent på indholdet, ligesom man gjorde med [Anders Breivik](#), en anden social konstruktion, som de brave forkæmpere for ytringsfriheden ikke ville tage til sig, som en af sine.

Det faktum, at medierne, de gamle især, er problemet, at den store fortælling om fremskridtet er død, takket være dommen, Harvey over Texas, at [olielobbyens mange løgne](#) er de gamle mediers og at alle er skyldige, det skriver man ikke. Det er nemlig for uhyggeligt.

I stedet, så lader man [Jesper Theilgaard påstå](#), at man ikke kan sige, at det er den globale opvarmning, der har skabt Harvey. Med kvinde-lig forsigtighed beskriver han, at den globale opvarmning ikke kan kendes skyldig, fordi den kun har lagt rammen for Harvey, ikke defineret Harvey. Men det er faktisk en bevidst misinformation, for det er den globale opvarmning, der har givet Harvey sine dimensioner, og det er dimensionerne, der definerer katastrofen.

[Sand kunst](#) lader sig ikke forene med den politiske korrekthed i sin skildring af [magtens væsen](#). Den politiske korrekthed manifesterer sig som magtens forlængelse, med dens iboende afmagt, hvilket der er skrevet tykke bøger om. De er alt for tunge at have med at gøre for

de gamle massemedier og mainstreamforbrugeren. Derfor får forbrugeren primært fake news, billige flyrejser, fossilædende biler, skattelettelser osv. Resultatet er Harvey, no more no less.